

Pași pe calea înțelepciunii (3)

Bunul simț

STUDIU ÎN SERIAL

Pastor MARIN PINTILIE
Biserica Pentecostală Filadelfia,
Cluj-Napoca

„Este de o mie de ori mai bine să ai bun simț fără educație, decât să ai educație fără bun simț. (Robert G. Ingersoll)

Dacă în meditația trecută ne-am ocupat de disciplină, astăzi ne vom ocupa de **bunul simț**, despre care Goethe spunea că este **geniul umanității**.

Omul poate deveni celebru prin ceea ce știe, prin ceea ce face, prin calitățile sale de orice natură, dar geniul în a fi OM, ține doar de măsura bunului simț. Încă din fragedă copilărie, bunul simț devine o noțiune accesibilă; copilul începe să înțeleagă ce înseamnă respectul pentru părinți, grija și buna relaționare cu frații mai mici sau mai mari, începe să înțeleagă că nu i se cuvine lui totul, învață să împartă mărul, ciocolata sau bomboanele cu ceilalți. Dar, tot din primii ani ai copilăriei începem să dobândim noțiuni ce țin de agerimea minții, și ne place să fim, sau să părem inteligenți, abili, cu o capacitate sporită de a înțelege, începem să doverim discernământ în anumite situații; fiecare din noi începe să creadă despre sine că are întotdeauna dreptate, fiecare din noi se simte îndreptățit și apt să emită o judecată ascuțită, îndreptată, mai ales, spre alții. Putem dobândi toate aceste calități ce țin de agerimea minții (Proverbe 1.4) și asta nu este rău. Dimpotrivă, toate acestea demonstrează faptul că mintea se dezvoltă proporțional cu vârsta. Dar, numai cu aceste semnale timpurii ale unei minți ascuțite, riscăm să devenim copii fidele ale unui personaj negativ, evocat de Domnul Isus, un om...

„Pildele lui Solomon, fiul lui David, împăratul lui Israel, pentru cunoașterea înțelepciunii și învățaturii, pentru înțelegerea cuvintelor minții; pentru câpătarea învățăturilor de bun simț, de dreptate, de judecată și de nepărtinire;” (Proverbe 1.1-3)

„...care de Dumnezeu nu se teme și de oameni nu se rușina” (Luca 18.2-4).

De ce folos ne-ar fi o astfel de reputație sau identitate?

De aceea, autorul cărții Proverbelor consideră că, înainte de agerimea minții, este fundamental necesară dobândirea bunului simț.

Fără îndoială, judecătorul din Luca 18 nu era un om incult. Era un om instruit, inteligent, era capabil să conducă un proces, știa să aplice legea, să facă dreptate. Avea tot bagajul de cunoștințe și de informații necesar pentru a ocupa postul de judecător, dar îi lipsea un singur lucru: bunul simț. Iar absența acestei componente esențiale pentru caracterul uman, l-a lăsat posterității ca pe un

personaj de tristă pomenire. La astfel de oameni se referea apostolul Pavel în scrisoarea adresată Bisericii din Efes: *„Ei și-au pierdut orice pic de simțire (și-au pierdut în totalitate bunul simț), s-au dedat la desfrânare, și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție” (Efeseni 4.19).*

Nedobândirea bunului simț în acea perioadă de început a vieții, perioadă pe care o numim „cei șapte ani de acasă”, sau pierderea lui (a bunului simț), pe parcursul vieții, ne aruncă în prăpastia morală și spirituală pe care tot apostolul Pavel ne-o prezintă în 2 Timotei 3.1-5: *„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, laudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevețitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiuibitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia.”*

Pe fiecare treaptă a ierarhiei societății în care trăim, vom întâlni astfel de oameni: egoiști, îngâmfați, imorali și obraznici.

Obrăznicia este cred, exprimarea cea mai clară a absenței sau a puținătății bunului simț. Am putea spune, mai simplu, că obrăznicia este opusul bunului simț. Consecințele obrăzniciei sunt dezastruoase și pentru viața aceasta și pentru eternitate.

Nu știi în ce ipostază te surprinde cuvântul din această expunere, dar îți propun să călătorim alături prin cartea Proverbelor, eliberându-ne de orice formă de obrăznicie pe care o mai observăm în atitudinile, în vorbele, în privirile noastre, sau poate cuibărită în simțămintele noastre lăuntrice neexprimate încă, și tot împreună, să clădim un caracter solid și frumos, fundamentat pe temelia bunului simț, care ne va face din ce în ce mai plăcuți și înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu.

Curaj, și încredere! Încredere nu în forțele proprii, ci în Dumnezeu care ne va da tot ajutorul de care avem trebuință!